

зя отъ двѣ причини: Първата е, че са удостоява да види лично тебе, който отъ началото на черковниятъ ни въпросъ и до свършването му си бранилъ народнитѣ ни черковни правдини, противъ онѣзи, които неправедно и коварно сж ги присвоили, и като пастиръ добрий, който полага душата си за своитѣ овци, прѣтърпѣлъ си за правдинитѣ на народътъ и за неговата черковна независимостъ разни неприятности, притѣснения и даже нѣколко заточения. Втората причина е, че въ лицето на тебе, въ твоето присѣствие народътъ вижда въстържествуванието си за тѣзи правдини надъ угнетението, беззаконието и произволътъ на инородното духовенство, което противъ духътъ на Христовата наука са стараяше съ всѣкаквъ начинъ, между другитѣ си противоевангелски постѣпки, да поддържа между този народъ, гурбото невѣжество, разединението и общественото разстройство, и че най-сѣтиъ съ твоето посрѣщане народътъ иска да върва, че посрѣща онѣзи надѣжди, които сж свързани съ рѣшението на въпросътъ и слѣдователно съ възобновлението на черковно-народната ни Иерархия.

Ето, владико святій, на кратко цѣлъта, която ни прави да усѣщаме толкози голѣма радостъ въ случай на посрѣщанието ти, радостъ, която не сега за пръвъ пътъ сме усѣтили; ний я усѣтихме още при извѣстието за опредѣлението ти въ богохранимата наша Епархия, и особено при идванието ти въ сѣдалището на приснопамятниятъ по-голѣмитѣ си достойнства и заслуги Български Патриархъ Евтимий. Тѣзи сжщата радостъ са подновява сега въ насъ чрѣзъ твоето присѣствие помежду ни и въ случай на туй толкози чакано отъ насъ присѣствие, исказва ми я отчасти. Думами отчасти, защото са виждами въ невъзможность да опишемъ и исказемъ съвършенно онѣзи вътрѣшна радостъ, която въ такви случаи обладава сърцата ни, и особено въ този случай, когато са удостоява ми да имамъ за пастиръ